ΟΤΑΝ ΟΡΓΙΑΖΕ Η ΠΕΙΡΑΤΕΙΑ

ΛΙΟΝΕΛΛΟ, Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Μιὰ τρομερὴ ἱστορία ἐρωτικῆς ἐκδικήσεως)

Η ΤΑΝ ἡ ἐποχὴ ποὺ στὶς θάλασσες τῆς βορείου, τῆς κεντρικῆς καὶ τῆς νοτίου Ἀμερικῆς κυριαρχοῦσαν οἱ κουρσάροι.

Ὁ πιὸ ξακουστὸς κι' ὁ πιὸ τρομερὸς ἀπ' ὅλους αὐτούς, ἦταν ὁ Λιονέλλο, ὁ «Κουρσάρος τοῦ Θανάτου», ὅπως ἦταν γνωστὸς ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ κυβερνήσεις τοῦ Μεξικοῦ, τῆς Γουατεμάλας καὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ εἶχαν προσπαθήσει κατ' ἐπανάληψιν νὰ τὸν ἐξοντώσουν, στέλνοντας ὁλόκληρους στόλους ἐναντίον του, μὰ ὁ Λιονέλλο ἦταν ἀνίκητος καὶ ἄπιαστος.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι κουρσάροι τὸν βοηθοῦσανε μὲ προθυμία καὶ σ' ὅλα τὰ λιμάνια ὁ Κουρσάρος τοῦ Θανάτου εἶχε σκορπισμένους πράκτορες καὶ κατασκόπους του, στοὺς ὁποίους σκόρπιζε τὸ χρυσάφι μὲ τὶς φοῦχτες.

Οἱ ἄνθρωποί του ἦσαν διαλεγμένοι ἕνας κι' ἕνας, τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλοικιοῦ, ζυμωμένοι χρόνια ὁλόκληρα μὲ τὴν πειρατεία, ἕτοιμοι σὲ κάθε στιγμὴ νὰ σκοτώσουν ἢ νὰ σκοτωθοῦνε. Κι' ὅμως ὅλοι τους τρέμανε, σὰν μικρὰ παιδιά, μπροστὰ στὸν τρομερὸ Λιονέλλο.

Μέσα στὸ καράβι του, ὁ Κουρσάρος τοῦ Θανάτου εἶχε μαζέψει ἀμύθητους θησαυρούς, ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ ἄλλα πολύτιμα πετράδια τῆς Ἀνατολῆς, ἀπὸ πορσελάνες τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας. Καὶ κάτω στὸ ἀμπάρι τοῦ καραβιοῦ του, εἶχε γιὰ σαβοῦρα, ἑκατοντάδες ὀκάδες ράβδους χρυσοῦ!....

***

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Λιονέλλο ἔπλεε στ' ἀνοιχτά, ἀντίκρυ στὸν Παναμᾶ, διέκρινε μπρός του ἕνα μικρὸ βρίκιο μὲ βραζιλιανὴ σημαία, ποὺ κομψὸ κι' εὐκίνητο, μὲ φουσκωμένα ὅλα του τὰ πανιά, ἔπλεε γοργὰ πάνω στὴ γαληνεμένη θάλασσα.

— Πρῶρα καταπάνω του! διάταξε ἀμέσως ὁ Κουρσάρος τοῦ Θανάτου.

Μὲ μιὰ στραβοτιμονιά, τὸ καράβι του ἄλλαξε διεύθυνσι καὶ τράβηξε πρὸς τὸ βραζιλιανό, τὸ ὁποῖο δὲν ἄργησε νὰ διπλαρώσῃ.

Τὸ βραζιλιανὸ εἶχε σταθεῖ τώρα κι' ὁ Λιονέλλο εἶδε νὰ παρατάσσωνται στὸ κατάστρωμα οἱ ναῦτες του, ὡπλισμένοι ὥς τὰ δόντια κι' ἕτοιμοι νὰ πολεμήσουν. Ὁ τρομερὸς κουρσάρος χαμογέλασε περιφρονητικά. Ἦταν συνηθισμένος νὰ νικᾶῃ καὶ διάταξε ἀμέσως ἔφοδο. Ἡ συμπλοκὴ ποὺ ἐπακολούθησε, ἦταν ἄγρια καὶ φονική. Τὸ βραζιλιανὸ πλήρωμα ἦτον πολυάριθμο κι' ὅλοι τους ρωμαλέοι κι' ἀποφασιστικοὶ καὶ πολέμησαν ἡρωϊκὰ καὶ μὲ αὐτοθυσία.

Μά, ὅπως πάντα, ὁ Κουρσάρος τοῦ Θανάτου νίκησε καὶ τὴ φορὰ αὐτή, πέρασε ἐν στόματι μαχαίρας ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος κι' ἀφοῦ διάταξε καὶ ρίξανε τὰ πτώματά τους στὴ θάλασσα, κατέβηκε στὸ ὑπόστρωμα, γιὰ νὰ βρῇ τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ καραβιοῦ καὶ τὸ βιβλίο φορτώσεων γιὰ νὰ μάθῃ τί φορτίο εἶχε.

Μόλις ὅμως μπῆκε μέσα στὸ σαλονάκι τῆς πρύμνης, ὁ τρομερὸς κουρσάρος ἀντίκρυσε μιὰ γυναῖκα νέα καὶ ὡραιοτάτη καὶ δίπλα της ἕναν ἄνδρα. Ἦσαν κι' οἱ δυό τους συμμαζεμένοι σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ τρέμανε σὰν καλάμια.

Βλέποντάς τους, ὁ Λιονέλλο ἄφησε μιὰ κραυγὴ τρομερή, ποὺ ἔκανε ν' ἀνατριχιάσουν κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἄνθρωποί του. Ἦταν μιὰ κραυγὴ θριάμβου καὶ διαβολικῆς χαρᾶς!

— Ἐπὶ τέλους, σὲ ξαναβρίσκω ἔπειτ' ἀπὸ τόσον καιρό, διαβολεμένο πλᾶσμα! φώναξε ὁ Κουρσάρος τοῦ Θανάτου, ἀτευθυνόμενος πρὸς τὴν νέα γυναῖκα.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε παίξει μεγάλο ρόλο στὴ ζωὴ τοῦ Λιονέλλο. Τὴν εἶχε γνωρίσει πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια στὴ Λισσαβῶνα, προτοῦ νὰ γίνῃ ἀκόμα ὁ ξακουστὸς Κουρσάρος τοῦ Θανάτου. Τὴν ἐρωτεύτηκε τρελλὰ καὶ τῆς ἀφοσιώθηκε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ἄγριας καὶ ὁρμητικῆς ψυχῆς του.

Μὰ ἐκείνη ἀγαποῦσε ἄλλον, ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα ποὺ βρισκότανε τώρα στὸ πλευρό της καὶ μιὰ μέρα γίνηκε ἄφαντη μαζύ του, ἀφίνοντας τὸν κουρσάρο μὲ τὴν πιὸ μαύρη ἀπελπισία στὴν καρδιά.

Καὶ νὰ τώρα ποὺ ἡ Μοῖρα τοῦ τὴν εἶχε παραδώσει στὰ χέρια του. Ἡ γυναῖκα του ἦταν τώρα μέλος μιᾶς συμμορίας λαθρεμπόρων, ἡ ὁποία εἶχε ἀρχηγὸ τὸ σύντροφό της, καὶ στὴν ὁποία ἀνῆκε τὸ βρίκιο καὶ τὸ πολύτιμο φορτίο του.

— Μ' ἀναγνωρίζεις, ἀναθεματισμένο πλᾶσμα; τῆς εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ σιωπῆς ὁ ἀρχιπειρατής.

Ἐκείνη γέλασε μὲ τὸ πιὸ τρυφερὸ χαμόγελό της καί, νικῶντας τὸν τρόμο της, ἀπάντησε ὑποκριτικά:

— Πῶς μπορῶ νὰ μὴν ἀναγνωρίζω τὸν μεγαλείτερο καὶ γενναιότερο κατετάνιο τοῦ ὠκεανοῦ;....

— Ὄχι, κάνεις λάθος, γέννημα ὀχιᾶς! φώναξε ὁ Λιονέλλο. Δὲν μ' ἔχεις γνωρίσει καλά. Τώρα θὰ μάθῃς ποιὸς πραγματικὰ εἶμαι.

Κι' ἀμέσως ὁ κουρσάρος διάταξε νὰ μεταφέρουν τὴν ὡραία λαθρέμπορο μαζὺ μὲ τὸ σύντροφό της στὸ καράβι του καὶ νὰ τοὺς κλείσουν ἁλυσοδεμένους χειροπόδαρα σὲ μιὰ καμπίνα.

***

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, τὸ κουρσάρικο ἔφτασε σ' ἕνα ἐρημονῆσι, γεμᾶτο ἀπὸ κοράκια, γεράκια καὶ κάθε λογῆς ὄρνια.

Ὁ κουρσάρος μετέφερε μὲ μιὰ βάρκα τοὺς αἰχμαλώτους του στὴν ξηρὰ καὶ εἶπε στὴ γυναῖκα ποὺ τὸν εἶχε προδώσει ἄλλοτε:

— Δὲν θέλω νὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι, γιατὶ θὰ τὸ λερώσω.... Γι' αὐτὸ θὰ σ' ἀφήσω νὰ σὲ περιποιηθοῦνε τὰ ὄρνια τοῦ νησιοῦ.

Ἡ αἰχμάλωτος τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ τὸν συγκινήσῃ μὲ τὰ δάκρυά της.

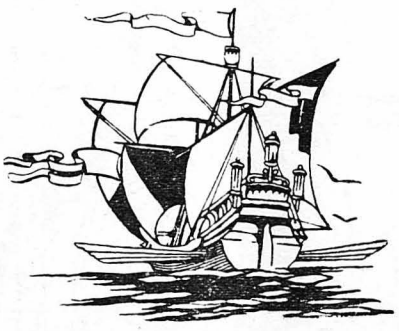

Ἀμείλικτος ὁ Κουρσάρος τοῦ Θανάτου, φώναξε στοὺς συντρόφους του:

— Στῆστε δυὸ στύλους στὴν κορφὴ τοῦ λόφου, γδύστε ἐντελῶς τὰ δυὸ αὐτὰ καθάρματα καὶ δέστε τα σ' αὐτούς.

Σὲ λίγο ἡ διαταγή του εἶχε ἐκτελεσθεῖ. Τότε ὁ Λιονέλλο ἀπομακρύνθηκε καὶ στάθηκε στὴν ἀκρογιαλιά. Ἀπὸ κεῖ εἶδε ἑκατοντάδες ὄρνια νὰ ρίχνωνται κοπαδιαστὰ στοὺς δυὸ αἰχμαλώτους, νὰ τοὺς τσιμπᾶνε ἄγρια μὲ τὰ ράμφη τους, νὰ τοὺς βγάζουν τὰ μάτια, νὰ τοὺς τρῶνε τὶς μῦτες καὶ τ' αὐτιὰ καὶ ν' ἀποσποῦν ὁλόκληρα κομμάτια ἀπ' τὶς σάρκες τους!....

Τὸ θέαμα ἦταν τρομερό, ἀπαίσιο, φρικῶδες.

Κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἄνθρωποι τοῦ Λιονέλλο, ποὺ ἦσαν συνηθισμένοι στὰ πιὸ φριχτὰ κακουργήματα, ἀνατρίχιαζαν, παρακολουθῶντας το ἀπὸ μακρυά.

Μέσα σὲ λίγην ὥρα, μονάχα οἱ σκελετοὶ εἶχαν ἀπομείνει ἀπ' τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους...

Τότε ὁ Κουρσάρος τοῦ Θανάτου μπῆκε μὲ τοὺς ἄνδρες του στὴ βάρκα καὶ μ' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως στὰ χείλη, ξαναγύρισε στὸ καράβι του.

Εἶχε ἐκδικηθεῖ....

ἀνεβαίνετε νὰ ξεκουραστῆτε καὶ νὰ σᾶς τρατάρω κάτι; Θὰ μοῦ κάνετε ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι μὲ τὴ συντροφιά σας....

Συνώδεψε τὰ λόγια της μὲ τὸ πιὸ γοητευτικὸ καὶ γεμᾶτο ἔνοχες ὑποσχέσεις χαμόγελό της. Ἀγωνία στὴν ψυχή μου. Λαχτάρα γι' αὐτὴν στὸ κορμί μου....

Σκύβω τὸ κεφάλι κατακόκκινος. Νοιώθω πὼς εἶνε ἀπαίσιο, φρικιαστικὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ ὑπαγορεύει ὁ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ. Βγάζω τὸ καπέλλο μου, κάνω μιὰ ὑπόκλισι, τὸ πετῶ μακρυὰ κ' ἀρχίζω νὰ φεύγω τρεχᾶτος:

— Ἀντίο!.... Χαίρετε, κυρία μου!.... Χαίρετε!....

Καὶ φεύγω.... Φεύγω σὰν δαιμονισμένος. Μακρυὰ ἀπ' τὴν ἁμαρτία.... Μακρυὰ ἀπ' τὸν πειρασμὸ.... Μακρυά... Μακρυά...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Στὴν Κίνα ὑπάρχουν δυὸ εἰδῶν διαζύγια, τὰ παρεχόμενα γιὰ λόγους ἀσυμφωνίας χαρακτῆρος καὶ τὰ λεγόμενα «νόμιμα».

Τὰ τελευταῖα δίνονται ἀπὸ τὸ νόμο ὅταν συντρέχει μιὰ ἀπ' τὶς ἀκόλουθες ἐφτὰ περιπτώσεις ἐκ μέρους τῆς γυναικός:

1) Στείρωσις.
2) Περιφρόνησις πρὸς τὰ πεθερικά.
3) Τάσις πρὸς κακολογίαν.
4) Ἄσεμνη διαγωγή.
5) Κλίσις πρὸς κλεψιά.
6) Ζηλοτυπία χαρακτῆρος.
7) Χρονία ἀσθένεια.

Ὅταν λοιπὸν ἕνας σύζυγος θέλει νὰ χωρίσῃ ἀπ' τὴ γυναῖκα του καὶ ἐπικαλεσθεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς παραπάνω αἰτίες, παίρνει εὐκολώτατα τὸ διαζύγιο.

Χαρακτηριστικὸ σχετικῶς εἶνε, ὅτι οἱ κινέζικοι νόμοι στὸ κεφάλαιο τοῦ διαζυγίου, δὲν κάνουν λόγο παρὰ μόνο γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνδρός. Ἑπομένως ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ δικαστήριο διαζύγιο.